

HIMMELN

er alt som finnes

© www.stockxpert.com

Denne bønnen gis deg, universets vidunderlige barn, når du legger ut på den mest gedefylte reisen du noen gang har foretatt, full av fantastiske overraskelser. En reise inn i den største lykken du noen gang har kjent, og den mest storslåtte opplevelsen du noen gang kommer til å få.

Nå kan du drømme om strålende ting. Drøm om at hver eneste fantasi skal bli til virkelighet. Drøm at alle smerter skal forsvinne, og at alt det tiden har stjålet fra deg, skal komme tilbake. Drøm om å se dine kjære igjen - de som har gått før deg og de som skal følge.

Du skal med sikkerhet vite at når du forlater dette, skal du igjen møte alle dem som har hatt en plass i ditt hjerte og som har dratt før deg. Og du skal ikke bekymre deg om dem du etterlater, for du skal møte dem også, om og om igjen, og du skal elske dem også, om og om igjen, i all evighet og selv i dette øyeblikk. For hvor det er kjærlighet, kan det ikke være noen atskillelse, og ingen venting så lenge det bare er et nå.

Så bare smil når du tenker på hvilken glede du har i vente. Disse gavene ligger klare for deg, og Gud har bare ventet på at du skal komme hjem igjen for å få dem. Fred, glede og kjærlighet er deg, og ditt, nå og for alltid. Slik er det, og slik skal det være, i all evighet. Amen.

**NEALE
DONALD
WALSCH**
*kommer til
Oslo og Bergen
i september 2009.
Se annonse på side 33.*

Intro til teksten

Siden høsten 2007 har vi hatt en artikkel i hver utgave med utgangspunkt i Walsch sitt materialet. Vi avslutter denne serien av artikler med de to siste kapitlene fra den aller siste dialogboken som heter Hjemme hos Gud. Walsch sine bøker kan kjøpes via Ildsjelen, se side 66.

Dialogserien av Walsch er en samtale mellom forfatteren Walsch og Gud. Gudsstemmen er den i kursiv.

Kjære Gud, takk for den vidunderlige bønningen. Jeg håper at mennesker overalt, i hele verden, vil bruke den hvis de føler at den er til nytte i øyeblikket, slik at den kan bringe fred, trøst og forståelse til de døende.

Men vent et øyeblikk. Det er fremdeles noe jeg gjerne skulle forstå.

Hørte jeg rett? Hva mente du da du sa at vi vil møte våre kjære som følger oss i døden «selv i dette øyeblikk»?

Husker du at jeg tidligere i denne samtalen snakket om Andrew Parkers kone, Pip, og du stilte meg et spørsmål om henne?

Ja. Jeg spurte deg om hun ønsket å få kreft på det tidlige stadiet i livet. Jeg spurte om hun virkelig *valgte*, av fri vilje, å gå bort så tidlig, å dø så ung. Jeg sa at noe slikt ville bli veldig vanskelig å godta for mannen hennes, barna hennes og andre familiemedlemmer. Jeg er sikker på at de i dyp sorg ville stille spørsmålet: Hvorfor skulle Pip ønske å forlate oss på den måten?

Og du husker hva jeg sa?

Ja, du sa: «Jeg har et svar som kanskje vil sjokkere deg.»

Jeg har gjemt to minner til slutten av vår samtale. Og det er de mest gledelige og fantastiske minnene av alle.

Det første er dette ...

DET SYTTENDE MINNET

I døden vil du bli hilst av alle dine kjære - de som har dødd for deg og de som vil dø etter deg.

Disse sjelene vil trøste deg idet du frigjør deg fra bindingen til den fysiske verden, og de vil lede deg varsomt over i det åndelige riket. Du trenger aldri noen gang å være alene, og det er du heller ikke nå.

Jeg er så takknemlig for å høre dette. Min største frykt er å være alene på ferden.

Du er aldri alene, og du kan ikke være alene, ut fra din egen natur. For du er ikke et individ, men en individuasjon av altet. Du er en del av alle oss som lever, og alle vi som lever, har en part i opplevelsen av deg. Forfedrene dine går sammen med deg. Arvingene dine står ved siden av deg, og betrakter dine beslutninger på deres vegne. Vi er alltid sammen med deg, og du er alltid sammen med oss. Det kreves ikke noe annet enn din tro for å vite at vi er der.

Ja, men dette skjønner jeg ikke. Jeg forstår ikke det siste minnet. Mener du at når jeg lukker øynene i døden og åpner dem i etterlivet, så vil alle jeg har vært glad i - *iberegnet dem jeg nettopp har etterlatt* - være der?

Hvis du vil at de skal være der, så vil de det. Hvis du tror at de vil være der, hvis du så mye som håper at de skal være der, vil du sanse deres tilstedeværelse.

Men ... hør nå her, som jeg allerede har sagt. Jeg har mange ganger hørt det bli sagt at sjelene til dem som har *gått foran* meg i døden, vil vente på meg når jeg kommer til «den andre siden». Det har du selv sagt tidligere i denne samtalen. Men jeg har *aldri* hørt at de menneskene som lever sammen med meg *nå*, som lever i det øyeblikket jeg dør, vil være der og hilse meg velkommen. Hvordan kan det ha seg?

Det fantastiske med den ytterste virkelighet er at selv om det kanskje blir opplevd som et langt tidsrom for dem som fortsetter å leve i tidens illusjon i det fysiske, er det i ditt eget øyeblikk av nået at dere vil bli gjenforent.

Men ... jeg trodde at jeg ville være der og hilse *dem* velkommen når de dør. Jeg mener, hvis jeg er en av *deres* kjære, ville jeg ikke da vente på dem når de dør?

Jo, det ville du ... og det kommer du til å gjøre.

Jeg beklager. Det er litt vanskelig for meg å følge deg. Hvis jeg venter på dem når *de* går over til den andre siden, og de allerede er der og venter på meg når jeg går over til den andre siden ... hva er rekkefølgen her?

Når dere treffer hverandre ved slutten av det fysiske liv, skjer det sekvensielt.

Men når en ting både er sekvensiell

”Du er aldri alene, og du kan ikke være alene, ut fra din egen natur. For du er ikke et individ, men en individuasjon av altet. Du er en del av alle oss som lever, og alle vi som lever, har en part i opplevelsen av deg.”

og samtidig, hvilken er det da jeg opplever? Dette har du aldri forklart meg tidligere. Opplever jeg at én ting skjer etter en annen, eller opplever jeg at alt skjer i samme øyeblikk?

Det du selv velger. Du kan se på ett enkelt bilde i «veggmaleriet» ditt, eller du kan ta et skritt tilbake og betrakte hele veggmaleriet. Det er et spørsmål om perspektiv. Og du kan velge et hvilket som helst perspektiv som tjener dine interesser. Du kan velge et perspektiv som behager deg.

Dette vil få enorme følger. Det er nesten slik at når mitt liv er forbi, så er alles liv forbi. Når jeg dør, dør alle. Det virker ikke rettferdig.

Det er slett ikke urettferdig. Urettferdighet er ikke mulig i den ytterste virkelighet.

Det kan ta mange år før de som er dine kjære i dag dør, men de årene vil bli komprimert til mindre enn et øyeblikk. Hvis du ønsker å ta et skritt tilbake fra veggmaleriet og se hele bildet, vil du oppleve at de vil slutte seg til deg i etterlivet på «null komma niks».

Der er derfor jeg har sagt at hvis du tror at dine kjære - alle dine kjære - vil være hos deg i etterlivet idet du går over til den andre siden, hvis du så mye som håper at de vil være det, vil du sanse deres nærvær. Tro skaper perspektiv, og håp distanserer deg fra dine verste forestillinger, og gir deg muligheten til å se et større bilde.

Du store min, dette er så nytt teologisk sett, så ... overraskende. Dette har jeg aldri hørt tidligere. Jeg mener, det er ting jeg umulig kunne ha forestilt meg.

Det er en perfekt beskrivelse av Guds rike.

Men nå skal du vite at du kommer til å være sammen med alle de sjelene du har reist sammen med, dem du reiser sammen med nå, og de sjelene du kommer til å reise sammen med i fremtiden.

Vil mine fremtidige venner være der?

Hvis du vil ha dem der, ja.

Det vil ikke skje noe som du ikke velger. Husk på at «himmelen» er å få det man ønsker. «Helvete» er å få det man ikke ønsker. Det har vært skapt en hel del teologi rundt de ordene, men til syvende og sist er

det slik. Og «helvete» eksisterer ikke engang hvis du da ikke skaper det selv - noe som betyr at du allikevel får det du ønsker! Og hvis du skaper ditt eget helvete, forsvinner det i samme øyeblikk som du ikke ønsker det lenger.

Så det er altså slik at himmelen er alt som finnes.

Akkurat, dette kunne utgjøre hele teologien deres: Himmelen er alt som finnes.

Jeg er så fengslet av denne ideen! Og kanskje jeg «tenker» altfor mye på dette. MEN hvis jeg i denne himmelen skal møte de sjelene som jeg skal vandre gjennom fremtidige livsløp med, vil det bety at jeg går gjennom alle mine liv - dette iberegnet - med sjeler som jeg har kjent ... forut for tiden.

Ja, det vil det bety. Har du aldri truffet en person som du bare vet at du har kjent tidligere?

”Husk på at «himmelen» er å få det man ønsker. «Helvete» er å få det man ikke ønsker.”

Jo, mange ga ... Å, herregud, hva er det du sier?

Dette er bare begynnelsen på underet og herligheten, mitt barn, bare begynnelsen. For Shakespeare hadde rett da han sa: «Det er flere ting mellom himmel og jord, Horatio, enn du har drømt i din visdom.»

Har jeg ikke fortalt deg at i mitt rike er det mange herskapsrus? Har jeg ikke sagt: Dere er guder?

Jeg sier dere, dere vil alle samles, dere oldtidens sjeler. Dere skal møtes og elske igjen. Dere skal alle komme sammen nok en gang, og alltid, i gjenskapningens hellige sirkel.

Og sjelepartnerne fra alle deres livsløp skal omgi dere og overøse dere med kjærlighet idet dere besvarer det hellige spørsmål.

Ønsker du å gå videre nå? Er du fullbyrdet med den nåværende opplevelsen av det guddommelige?

For en utrolig åpenbaring!

Å, mitt under, mitt barn, min

fabelaktige skapning, jeg har nesten ikke fortalt deg noe ennå. Jeg har ting å vise deg som vil gjøre selv dette til noe ubetydelig. Og det første jeg må vise deg når du forlater dette livet, er ditt herlige selv. I din egen kjærlighets spill vil du bli sett slik du opprinnelig ble skapt. For du vil igjen elske deg selv, slik du gjorde den gangen du fikk lov til det, i himmelen. Og du vil bli hel igjen, og ung igjen, og du vil bevege deg inn i det åndelige riket med stor entusiasme og begeistring. Du vil oppleve deg selv slik du var i din tidlige ungdom, og det vil føles som om tiden har stått stille - og det er nettopp slik det forholder seg.

Jeg må få stille deg et siste spørsmål - noe vi ikke har vært innom i denne samtalen. Hva med barns død? Opplever barna de samme tingene som vi har snakket om her?

Det gjør de, og på en meget lempelig måte. Døden tar svært lett på barn, fordi det er meget sjelden at barn går inn i døden med forutbestemte forestillinger om hva som skjer etterpå. De er rene vesener. De er nettopp kommet fra det åndelige riket. De begynner seg tett opptil sitt vesens kjerne. De har nettopp kommet fra essensen. Derfor beveger små barn seg raskt gjennom dødens første stadier, for så nesten umiddelbart å smelte sammen med essensen igjen.

Men når de kommer ut av den, og de står overfor det hellige spørsmål, fortsetter de da på sin reise som bitte små barn, eller hvor gamle de nå kunne være da de forlot kroppen?

De får tildelt det største frie valg de noensinne kommer til å få - det samme valget som alle sjeler står overfor før de går inn i det åndelige riket. De kan fortsette sitt liv og beholde den identiteten de hadde da de hadde sin siste opplevelse av fysisk liv, eller de kan skape en ny identitet. Alle sjeler har denne valgmuligheten.

Man kan si at barn «vokser opp» i etterlivet. Det vil si at de blir fullt ut bevisste det som foregår, og det samme gjelder i forhold til den ytterste virkelighet. De vet hvorfor de kom til verden, og de vet hvorfor de forlot den så tidlig som de gjorde. Hvis de føler seg fullstendige med dette, vil de fortsette videre i en hvilken som helst form de måtte velge. Hvis de ikke føler seg fullstendige, vil de få den samme

muligheten som enhver annen sjel til å «komme tilbake til livet». Prosessen er den samme for alle sjeler; uansett hvor gammel kroppen er når de forlater den fysiske verden.

Men nå vil jeg gjerne si noe om hva som skjer med barn som dør som veldig små.

Ja, vær så snill. Dette er noe jeg virkelig ønsker å vite noe om.

Disse sjelene som går inn i kroppen og forlater kroppen i løpet av en svært kort periode - for eksempel barn som dør ved fødselen, eller umiddelbart etter - gjør det uunngåelig til fordel for et annet, på et meget høyt plan.

Alle sjeler går inn i det fysiske for å tjene sin egen plan, men den planen kan ha svært lite med deres egen og alt med andres plan å gjøre. Den sjelen som for eksempel kommer tilbake som avatar eller mester, gjør det for å oppleve gleden over å oppleve seg selv som det - og vet at den beste måten å gjøre dette på er nesten helt og holdent å tjene andres plan.

Andres plan i dette tilfellet kan være å huske hvem de virkelig er og oppleve dette på et eller annet plan. Avataren eller mesteren tjener denne planen gjennom å leve hans eller hennes liv.

På samme måte kommer mange sjeler til jorden for å oppleve den gleden det er å tjene andres plan på en annen måte. I enkelte tilfeller er det nødvendig at de går bort tidlig for å gjøre dette. Men dette er aldri noe negativt for den sjelen. De har avtalt å gå tidlig bort.

Mener du at vi har avtaler med andre sjeler? En slags «kontrakter»?

Ja. Husk hva jeg har fortalt deg, nemlig at alle de sjelene du har vært glad i, vil vente på deg i det øyeblikket du dør. Det gjelder også de sjelene som har dødd før deg, på samme måte som de som har kommet etterpå. Du kommer til å åpne «øynene» når du «går over» til den andre siden og finner alle sammen der - på samme måte som de vil finne deg der når de går over. Dere ville alle være der for hverandre i det eneste øyeblikket som er.

Vi vil møtes i det samme når/hvor.

Nettopp. Og med stor glede vil dere feire alt det dere har skapt sammen,

MINNER

Det første minnet:

Å dø er noe du gjør for deg selv.

Det andre minnet:

Du er årsaken til din egen død. Dette er alltid sant, uansett hvor eller hvordan du dør.

Det tredje minnet:

Du kan ikke dø mot din vilje.

Det fjerde minnet:

Ingen vei som fører hjem, er bedre enn noen annen vei.

Det femte minnet:

Døden er aldri en tragedie. Den er alltid en gave.

Det sjette minnet:

Du og Gud er ett. Det finnes ingen avstand mellom dere.

Det syvende minnet:

Døden eksisterer ikke.

Det åttende minnet:

Du kan ikke endre den ytterste virkelighet, men du kan endre din opplevelse av den.

Det niende minnet:

Det er ønsket til alt som er å kjenne seg selv ut fra egen erfaring. Dette er alt livs årsak.

Det tiende minnet:

Livet er evig.

Det ellevte minnet:

Timing og omstendighetene omkring døden er alltid fullkomne.

Det tolvte minnet:

Ethvert menneskes død tjener alltid planen til andre mennesker som er den bevisst. *Det er derfor de er den bevisst.* Derfor er intet dødsfall (og intet liv) noen gang «bortkastet». Ingen dør noen gang «forgjeves».

Det trettende minnet:

Fødsel og død er det samme.

Det fjortende minnet:

Du befinner deg i en sammenhengende skapelsesprosess, i livet og i døden.

Det femtende minnet:

Det finnes ikke noe slikt som utviklingens endepunkt.

Det sekstende minnet:

Døden er reversibel.

Det syttende minnet:

I døden vil du bli hilst av alle dine kjære - de som har dødd før deg og de som vil dø etter deg.

Det attende minnet:

Det frie valg er den rene skapende handling, Guds signatur, og din gave, din herlighet og din makt i all evighet.

slik at hver enkelt av dere skal kjenne dere selv som den dere virkelig er, og oppleve det. Da vil dere inngå en «kontrakt» eller en avtale med hverandre om hva hver enkelt av dere vil gjøre i neste sekvensmessige uttrykk. Som alltid vil dere velge å oppleve dette neste uttrykket som om det skjedde sekvensielt – og som alltid vil det skje samtidig.

For en stund siden spurte du om hvorvidt engler noen gang kommer tilbake til det fysiske, og nå lurte jeg på om du husker svaret mitt.

Selvsagt. Du sa at de gjør det hele tiden.

Her snakker vi om barn som dør svært unge.

Er de engler?

Alle sjeler som kommer til kroppen for å tjene andres plan er engler - og alle barn som har dødd svært unge, har gjort det for å gi andre en gave. Foreldre og andre som naturligvis er i dyp sorg, vil kanskje bruke en viss tid på å forstå at det er en gave. Men jeg kan love deg at etter hvert som tiden går og sorgen lindres, vil gaven bli oppfattet, den vil bli mottatt, og det arbeidet den lille - som bare kan beskrives som en engel - har gjort, vil være fullført.

Det er i sannhet en stor trøst. Det er en meget mild og trøstende forestilling.

Det er ikke bare en forestilling. Det er slik det er. Slik er det.

Jeg er så takknemlig for å få vite dette, og for å få vite alt du har fortalt meg i våre himmelske samtaler. Denne dialogen med deg har forandret livet mitt, og har også påvirket andre menneskers liv over hele verden. Jeg vet ikke hva jeg skal si. Jeg vet at dette er vår siste samtale ...

Vår siste offentlige samtale. Jeg vil alltid være med deg. Alltid. På samme måte som dine kjære alltid vil være med deg. De er alltid nær deg, noen rent fysisk, noen som åndelige veiledere og engler. Men de er alle engler. Selv de du tror har gått mot deg, selv de du har trodd har vært

dine fiender. Alle har stått frem i din verden av guddommelig grunn og med en guddommelig hensikt: slik at du skal kunne vite og velge, uttrykke og oppleve, bli og oppfylle hvem du virkelig er.

Derfor skal du vite dette: Livet på denne kloden er din største skatt, skapt for deg som en kontekst innenfor hvilken du kan ta den neste og herligste beslutningen om deg selv. Og vit også at jeg aldri har sendt deg annet enn engler for å hjelpe deg med dette valget.

Dette har du fortalt meg tidligere. Jeg hørte deg ikke. Livet mitt var en slik katastrofe at jeg måtte finne noen å legge skylden på. Verden var så nær ved å gå under, at jeg måtte finne noen å legge skylden på.

Men har jeg ikke sagt at man ikke skal dømme? Vær derfor et lys i mørke, og ikke forbann det. For alt som har skjedd, har kommet for å bringe deg videre inn i verden, for at du skal oppleve det mest vidunderlige du har kunnet forestille deg.

Bruk dagens hendelser til å skape morgendagens løfter, og bruk din opplevelse av nået til å skape det evige under.

La oss med dette ende vår offentlige samtale. Du sa tidligere i vår dialog at du ennå ikke har oppnådd det du ønsket å oppnå. Nå har du gjort det. Nesten. Nå gjenstår det bare at du må huske hvordan du skal elske. Helt og fullt, ikke bare litt. Uten tanke på deg selv, ikke bare når det er til din fordel.

Det er nok for deg å konsentrere deg om nå, slik at du kan la denne offentlige samtalen slutte. For med denne endelige informasjonen om alt liv og alt liv etter dødens kosmologi, har du tilendebrakt en dialog som er myntet på hele menneskeheten, og det er tilstrekkelig. Du har endret verdens måte å se på Gud på, og på livet, og det er tilstrekkelig.

Ja, men ikke hele verden, ikke hele verden.

Hele verden har forandret seg. Det kan jeg love deg.

De nye åpenbaringene og Morgendagens Gud har blitt mottatt av

folk overalt, og på grunn av ditt arbeid og det arbeidet mange lik deg har utført - lærerne, forfatterne, talerne og sangerne, healerne og prestene, historiefortellerne i veggmalerier som beveger seg, mødrene og fedrene som favnet sine barn med en sann og varig kjærlighet, arbeiderne i vingården og alle budbringerne som har engasjert seg for å endre den måten livet på jorden blir levd på - hele verden er gjenstand for en bemerkelsesverdig forandring.

Når tiden er inne, vil denne forandringen være fullstendig, samtidig som den allerede er fullført.

For dette har vært deres vilje, og min vilje. Og i denne verden som er skapt av oss, har vår vilje skjedd.

Er du overrasket?

Virkelig overrasket vil du bli når du kommer inn i det åndelige riket og oppdager at du kan skape, med tankens hastighet, hva som helst. Og at du vil komme til kunnskap om det du har skapt sekvensielt eller samtidig, etter eget valg. Å ja, for en overraskelse det vil bli!

Men likevel ligger den største overraskelsen og det største underet foran deg. Først etter at du velger å skape deg selv på nytt, etter at du bestemmer deg - med alle dine kjære omkring deg - for hvordan du ønsker å oppleve underet og herligheten over hvem du er, først i det valgøyeblikket vil totaliteten av din bevissthet åpnes for...

DET ATTENDE MINNET

Det frie valg er den rene skapende handling, Guds signatur, og din gave, din herlighet, og din makt i all evighet.

Denne makten kan du utøve både i det åndelige riket og i den fysiske verden. Med dine tanker, med dine ord og med dine handlinger. Selv nå i dette øyeblikk gjør du det. Så derfor, i denne herlige tid av nå/alltid, gjenskap deg selv på nytt i den neste storslåtte versjonen av den største visjonen du noen gang har hatt av hvem du er.

Og til slutt: Uansett hva du velger og hvor du er, vil du alltid ha evnen til umiddelbart å være ... hjemme hos Gud.

La det skje.

"Å mitt under, mitt barn, min fabelaktige skapning, jeg har nesten ikke fortalt deg noe ennå. Jeg har ting å vise deg som vil gjøre selv dette til noe ubetydelig."